

Wierzę...

Wierzę...

28 TEMATÓW BIBLIJNYCH
Z ILUSTRACJAMI

 Wydawnictwo
„Znaki Czasu”

W A R S Z A W A 2 0 1 8

OPRACOWANIE MERYTORYCZNE

Mirosław Karauda

DYREKTOR WYDAWNICZY

Mirosław Harasim

ILUSTRATORZY

Beata Haba i Daniel Kluska

PROJEKTANT OKŁADKI I TYPOGRAF

Jarosław Kauc

REDAKTOR I KOREKTOR

Mirosław Chmiel

Cytaty biblijne zaczerpnięto z *Biblii warszawskiej*
(© Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 2011)

Publikacja ukazała się staraniem Sekretariatu Ewangelizacji
przy Zarządzie Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w RP

Wydanie I

© Wydawnictwo „Znaki Czasu”
All rights reserved

ISBN 978-83-7295-385-8

Zamówienia na publikacje prosimy kierować pod adresem:
Dział Handlowy Wydawnictwa „Znaki Czasu”
ul. Foksal 8/3
00-366 Warszawa
tel.: 22-331-98-00
e-mail: kontakt@znakiczasu.pl
księgarnia internetowa: sklep.znakiczasu.pl

SPIIS TREŚCI

Skróty nazw ksiąg biblijnych7

I. BÓG I WSZECHŚWIAT

1. *Pismo Święte* (Słowo Boże — 1)*9
2. Trójca Święta (Bóstwo — 2)10
3. Bóg Ojciec (Bóg Ojciec — 3)13
4. Bóg — Syn (Bóg Syn — 4)15
5. Bóg — Duch Święty (Bóg-Duch Święty — 5)17
6. Stworzenie świata (Stworzenie — 6)19

II. UPADEK CZŁOWIEKA I BOŻY RATUNEK

7. Kosmiczny konflikt (Wielki bój — 8)21
8. Upadek człowieka (Natura człowieka — 7) 23
9. Boży plan zbawienia
(Życie, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa — 9) 25
10. Doświadczenie zbawienia (Doświadczenie zbawienia — 10
+ Wzrastanie w Chrystusie — 11)..... 26
11. Powtórne przyjście Jezusa (Powtórne przyjście Chrystusa — 25).... 28
12. Znaki powracającego Jezusa.31
13. Sąd przedadwentowy
(Służba Chrystusa w niebiańskiej świątyni — 24) 33

* W nawiasach podano nazwę i numer zasady wiary (znacznie szerzej omówionej) w książce pt. *Wierzyć tak jak Jezus*, tłum. Władysław Kosowski, Chrześcijański Instytut Wydawniczy „Znaki Czasu”, Warszawa 2007, wyd. II poszerzone.

14. Tysiącletnie królestwo (Milenium i koniec grzechu — 27)	37
15. Śmierć i co po niej? (Śmierć i zmartwychwstanie — 26)	39
16. Nowa Ziemia (Nowa ziemia — 28)	41

III. ZASADY ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO

17. Prawo Boże (Prawo Boże — 19)	43
18. Sobota — dzień święty (Sabat — 20)	45
19. Jak świętować dzień sobotni?	46
20. Chrześcijańskie standardy (Chrześcijańskie zachowanie — 22)	48
21. Zdrowy styl życia	51
22. Kościół Boży (Kościół — 12 + Jedność ciała Chrystusowego — 14)	53
23. Kościół ostateków i jego misja (Ostatek i jego misja — 13)	57
24. Dary Ducha (Dary duchowe i posługiwanie — 17)	59
25. Święte obrzędy (Chrzest — 15 + Wieczerza Pańska — 16)	61
26. Dar proroctwa (Dar proroctwa — 18)	64
27. Szafarstwo (Szafarstwo — 21)	67
28. Małżeństwo i rodzina (Małżeństwo i rodzina — 23)	69
Dodatek: Wykres 2300 dni z Dn 8,14	70

Skróty nazw ksiąg biblijnych

Ab — *Księga Abdiasza*

Ag — *Księga Aggeusza*

Am — *Księga Amosa*

Ap — *Apokalipsa Jana*
(*Objawienie Jana*)

Dn — *Księga Daniela*

Dz — *Dzieje Apostolskie*

Ef — *List do Efezjan*

Est — *Księga Estery*

Ez — *Księga Ezechiela*

Ezd — *Księga Ezdrasza*

Flm — *List do Filemona*

Flp — *List do Filipian*

Ga — *List do Galatów*
(*List do Galacjan*)

Ha — *Księga Habakuka*

Hbr — *List do Hebrajczyków*

Hi — *Księga Hioba*
(*Księga Joba*)

Iz — *Księga Izajasza*

J — *Ewangelia Jana*

1 J — *1 List Jana*

2 J — *2 List Jana*

3 J — *3 List Jana*

Jk — *List Jakuba*

Jl — *Księga Joela*

Jon — *Księga Jonasza*

Joz — *Księga Jozuego*

Jr — *Księga Jeremiasza*

Jud — *List Judy*

Koh — *Księga Koheleta (Księga*
Kaznodziei Salomona)

Kol — *List do Kolosan*

1 Kor — *1 List do Koryntian*

2 Kor — *2 List do Koryntian*

Kpł — *Księga Kapłańska*
(*3 Księga Mojżeszowa*)

1 Krl — *1 Księga Królewska*

2 Krl — *2 Księga Królewska*

1 Krn — *1 Księga Kronik*

2 Krn — *2 Księga Kronik*

Lb — *Księga Liczb*
(*4 Księga Mojżeszowa*)

Lm — *Lamentacje (Treny)*

Łk — *Ewangelia Łukasza*

Mi — *Księga Micheasza*

Mk — *Ewangelia Marka*

Ml — *Księga Malachiasza*

Mt — *Ewangelia Mateusza*

Na — *Księga Nahuma*

Ne — *Księga Nehemiasza*

Oz — *Księga Ozeasza*

1 P — *1 List Piotra*

2 P — *2 List Piotra*

Pnp — *Pieśń nad Pieśniami*

Prz — *Księga Przysłów*
(*Przypowieści Salomona*)

Ps — *Księga Psalmów*

Pwt — *Księga Powtórzonego Prawa*
(*5 Księga Mojżeszowa*)

Rdz — *Księga Rodzaju*
(*1 Księga Mojżeszowa*)

Rt — *Księga Rut*

Rz — *List do Rzymian*

Sdz — *Księga Sędziów*

1 Sm — *1 Księga Samuela*

2 Sm — *2 Księga Samuela*

So — *Księga Sofoniasza*

1 Tes — *1 List do Tesaloniczan*

2 Tes — *2 List do Tesaloniczan*

1 Tm — *1 List do Tymoteusza*

2 Tm — *2 List do Tymoteusza*

Tt — *List do Tytusa*

Wj — *Księga Wyjścia*
(*2 Księga Mojżeszowa*)

Za — *Księga Zachariasza*

1. Pismo Święte

I. Jezus o *Piśmie Świętym*

1. Prawda i źródło prawdy (zob. J 17,17).
2. Duchowy chleb (zob. Mt 4,4).
3. Składa świadectwo o Jezusie (zob. J 5,39).
4. Jego nieznanomość jest przyczyną błędów (zob. Mt 22,29).

II. Cel powstania *Pisma Świętego*

1. Informuje o zbawieniu (zob. 2 Tm 3,15).
2. Wzbudza wiarę (zob. Rz 10,17).
3. Poucza i pociesza (zob. Rz 15,4).
4. Uczy, wychowuje i demaskuje fałsz (zob. 2 Tm 3,16-17).

III. *Pismo Święte* jest natchnione

1. To Bóg przekazał te informacje (zob. 2 P 1,21).
2. Natchnione w całości (zob. 2 Tm 3,16-17).

IV. Boży zakaz ingerencji w tekst *Pisma Świętego*

1. Zakaz wszelkich zmian (zob. Ap 22,18-19).
2. Zakaz dowolnej interpretacji (zob. 2 P 1,19-20).

V. Rady dla czytających *Pismo Święte*

1. *Biblię* należy badać (studiować) (zob. Dz 17,10-11).
2. Rady *Biblii* należy stosować w życiu (zob. Mt 7,24-27).
3. Potrzebujemy kierownictwa Ducha Świętego (zob. 2 Kor 2,9-14).
4. Należy studiować kontekst (zob. Łk 24,27,44).

Zakończenie

1. Kanon *Pisma Świętego* zawiera 66 ksiąg.
2. Kanon *Starego Testamentu* został ustalony w II wieku p.n.e.
3. Kanon *Nowego Testamentu* został ukształtowany w IV wieku n.e.
4. *Biblię* pisało około 40 autorów na przestrzeni 16 wieków.
5. W 2016 roku cała *Biblia* była dostępna w 636 językach.

2. Trójca Święta

I. Współdziałanie Trójcy Świętej

1. „Uczyńmy człowieka na obraz *nasz*” (Rdz 1,26).
„I stworzył Bóg człowieka na obraz *swój*” (Rdz 1,27).
2. „Zstąpmy tam i *pomieszajmy* ich język” (Rdz 11,7).
„I rozproszył ich Pan” (Rdz 11,8).
3. Zwiastowanie narodzenia Jezusa (zob. Łk 1,35).
4. Trzy Istoty Boskie podczas chrztu Jezusa (zob. Mt 3,16-17).
5. Polecenie dokonywaniu chrztu w imię trzech osób Bóstwa (zob. Mt 28,19-20).
6. Błogosławieństwo apostołskie (zob. 2 Kor 13,13).
7. Różne są dary, lecz Duch, Pan i Bóg ten sam (zob. 1 Kor 12,4-6).
8. Obietnica Jezusa dotycząca zesłania Pocieszyciela (zob. J 14,16).
(Każda z Boskich Istot została w *Biblii* opisana odrębnie, wraz z jej boskimi atrybutami; zob. lekcja 2, 3 i 4).

II. Więcej o Trójcy

1. W *Biblii* nie ma określenia Trójca, ale istnieje pojęcie Trójcy.
2. Pojęcie to pojawiło się w III wieku po Chrystusie i pochodzi od łacińskiego słowa Trinitas oznaczającego jednego Boga w trzech osobach.
 - Przykład 1: Mówimy *woda*, a jednak występuje ona w trzech stanach skupienia (ciecz, gaz, i lód).
 - Przykład 2: Mąż i żona „staną się jednym ciałem” (Rdz 2,24). Słowo *jednym* nie zacierza odrębności dwóch osób. Podobnie zwrot *jeden jest Bóg* nie zacierza odrębności Trzech Boskich Istot.
 - Przykład 3: Mówimy *kraj*, a mamy na myśli określone państwo z ludźmi, z instytucjami itp.
 - Przykład 4: Mówimy *rodzina*, a mamy na myśli małżonków i dzieci.
 - Przykład 5: Istoty Boskie posiadają ten sam status: Bóg Ojciec zwraca się do Syna: „Tron Twój, o Boże...” (Hbr 1,8).
3. Mówiąc: *Pan Bóg*, mamy na myśli Trzy Boskie Istoty.
4. Trójca to nie trzech odrębni bogowie z trzema odrębnymi naturami, usposobieniami, lecz liczbowo jedno Bóstwo o jednej naturze obejmującej Trzy Boskie Istoty: „Ja i Ojciec jedno jesteśmy” (J 10,30). O Duchu Świętym: „On mnie uwielbi, gdyż z mego weźmie i wam oznajmi” (J 16,14).
5. Istota Bóstwa mimo różnych opisów nadal pozostaje wielką tajemnicą. Celem zawartych w *Biblii* informacji nie jest wytłumaczenie, kim jest Pan Bóg, ale raczej wskazanie, co uczynił, aby nas zbawić, i dlatego w tym kontekście poznajemy Boga oraz Jego cechy.

3. Bóg Ojciec

I. Bóg Ojciec — Stworzyciel

1. On stworzył wszystkie rzeczy (zob. Rdz 1,1; Ap 4,11).
2. Jest źródłem wszelkiego życia (zob. Dz 17,28-29; Ps 36,10).
3. On utrzymuje wszelkie życie (zob. Ps 104,24-30).
4. Jest Wiecznym Władcą nad całym wszechświatem (zob. 1 Kor 15,28).
5. Jest pełen nieskończonej miłości (zob. Pwt 7,9; Wj 34,6).

II. Jest sprawiedliwy, święty i miłosierny

1. Umiłował nas wieczną miłością (zob. J 3,16).
2. Nigdy nas nie porzuci (zob. Hbr 13,5).

III. Cechy Ojca objawione są również w Synu i Duchu Świętym

1. Duch Święty objawia nam Ojca i Syna (zob. J 16,13-15).
2. „Kto mnie widział, widział Ojca” (J 14,9).
3. Bóg przemówił przez Syna (zob. Hbr 1,2).

IV. Stosunek człowieka do Boga

1. Fundamentem chrześcijańskiego życia jest wiara w Boga (zob. Hbr 11,6).
2. Największe i pierwsze przykazanie (zob. Mt 22,37-38).

4. Bóg — Syn

I. Bóg posłał Syna

1. Poczęty z Ducha Świętego i urodzony przez dziewicę Marię (zob. Łk 1,26-27,35).
2. Jest naszym Stworzycielem (zob. J 1,1-3.10.14; Kol 1,15-16).
3. Jest naszym Zbawicielem i Sędzią (zob. Rz 6,23; J 3,16; 5,22).

II. Jezus odniósł zwycięstwo nad szatanem, objawił prawdziwy charakter Boga i umarł za nas

1. Doświadczył pokus, ale nie zgrzeszył (zob. Hbr 4,15; 1 J 3,5).
2. Pokazał moc Bożą (zob. J 6,14; 20,30-31).
3. Ukazał doskonały charakter Boży (zob. J 14,9).
4. Umarł z powodu naszych grzechów (zob. 1 Kor 15,3-4).
5. Jego zmartwychwstanie zapewnia nam życie (zob. 1 Kor 15,20-23).
6. Służy jako Najwyższy Kapłan w niebie (zob. Hbr 8,1-2).
7. Powróci, by wybawić swój lud (zob. Dz 1,10-11; J 14,1-3).
8. Przywróci ziemię do jej pierwotnej doskonałości (zob. Ap 21,1,5).

III. Jezus jest Bogiem

1. Jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem (zob. Kol 1,19; 2,9; Hbr 2,14).
2. Słowo było Bogiem (zob. J 1,1).
3. Istniał z Ojcem przed stworzeniem (zob. J 17,5.24).
4. Istniał przed Abrahamem (zob. J 8,58).
5. Miał Boże imię: Jestem, Który Jestem (zob. Wj 3,14).
6. Zamieszkał z nami (Immanuel — Bóg z Nami) (zob. Mt 1,23).
7. Tomasz potwierdził, że Jezus jest Bogiem (zob. J 20,28).
8. Ojciec zwraca się do Syna jako do Boga (zob. Hbr 1,5-9).
9. „Ojciec Odwieczny” (Iz 9,5).
10. Dobrowolnie zrezygnował z boskiej chwały (zob. Flp 2,5-11).
11. Posiada nieśmiertelność (zob. 1 Tm 6,15-16).
12. Prawdziwy Bóg (zob. 1 J 5,20).
13. Prowadził naród izraelski, będąc Duchową Skałą (zob. 1 Kor 10,4).
14. Pierwszy i Ostatni, który ma przyjść (zob. Ap 1,17-18).

5. Bóg — Duch Święty

I. Jedna z trzech osób Bóstwa

1. Miał swój udział podczas stworzenia świata (zob. Rdz 1,1-2).
2. Był aktywny przy wcieleniu Jezusa (zob. Łk 1,35).
3. Odegrał czynną rolę w zbawczym dziele Chrystusa na ziemi (zob. Łk 4,18).
4. Natchnął autorów ksiąg biblijnych (zob. 2 P 1,20-21).

II. Prowadzi ludzi do Boga i towarzyszy nam w życiu

1. Pociesza i pomaga (zob. J 14,16-18).
2. Jest darem dla Kościoła (zob. Dz 2,1-4).
3. Dokonujemy chrztu także w Jego imieniu (zob. Mt 28,19-20).
4. Przygotowuje nas na powrót Jezusa (zob. Ap 22,17).
5. Przekonuje ludzi o grzeszności i potrzebie Bożego przebaczenia (zob. J 16,7-13).
6. Powoduje nowonarodzenie — odnowę duchową (zob. J 3,3-8).
7. Prowadzi do całej prawdy o Bogu i zbawieniu (zob. J 14,26; 15,26-27).
8. Można zasmucić Go i zgrzeszyć przeciwko Niemu (zob. Ef 4,30; Mt 12,31-32).
9. Rozdaje dary duchowe, jak chce (zob. Ef 4,11-12; 1 Kor 12,4-11).

III. Jest Bogiem

1. Ananiasz i Safira (zob. Dz 5,3-4).
2. „W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28,19).
3. Trynitarna formuła (zob. 1 Kor 12,4-6).
4. Stworzył człowieka (zob. Hi 33,4).
5. Pozostaje z nami na wieki (zob. J 14,16).
6. Bada głębokości Boże (zob. 1 Kor 2,10-11).
7. Boży Duch Święty (zob. Ef 4,30).

6. Stworzenie świata

1. Wierzymy, że świat został stworzony przez Boga (zob. Hbr 11,3).
2. Dzieła Boga można oglądać od czasów stworzenia (zob. Rz 1,19-20).
3. Bóg dokonał tego w sześciu literalnych dniach (zob. Rdz 1,1-31).
 - Użycie zwrotu *wieczór i poranek — dzień...*
 - Użycie hebr. słowa *jom* z liczebnikiem świadczy o literalnym dniu.
 - Czwarte przykazanie dekalogu mówi o 24-godzinnym dniu odpoczynku (od zachodu do zachodu słońca), święcie ustanowionym pod koniec aktu stworzenia.
4. Mamy dwa opisy stworzenia
 - Chronologiczny (zob. Rdz 1,1-23).
 - Przedstawiający człowieka w kontekście stworzenia (zob. Rdz 2,4-25).
5. O stworzeniu świadczy przyroda
 - Pytaj bydła, ptactwa i zwierząt polnych... (zob. Hi 12,7-10).
 - Przypatrzcie się liliom polnym (zob. Mt 6,28-29).
 - „Niebiosa opowiadają chwałę Boga” (Ps 19,2).
 - „Podnieście ku górze wasze oczy” (Iz 40,26).
 - „Kto dał człowiekowi usta?” (Wj 4,11).
 - „Czy Ten, który uczynił ucho, (...) oko?” (Ps 94,9).
 - „Cudownie mnie stworzyłeś” (Ps 139,14).

Zakończenie

1. „Každy dom jest przez kogoś budowany, lecz tym, który wszystko zbudował, jest Bóg” (Hbr 3,4).

7. Kosmiczny konflikt

Wstęp

Cała ludzkość jest włączona w wielki konflikt między szatanem a Chrystusem. Konflikt dotyczy charakteru Boga oraz Jego prawa i władzy nad wszechświatem.

I. Bunt Lucyfera w niebie

1. Konflikt rozpoczął się w niebie (zob. Ap 12,4-9).
2. Lucyfer został stworzony przez Boga jako doskonały anioł (zob. Ez 28,12-18).
3. Duma Lucyfera doprowadziła do tego, że chciał być równy Bogu (zob. Iz 14,12-14).
4. Zbuntował jedną trzecią aniołów przeciwko Bogu (zob. Ap 12,9.7.4).
5. Lucyfer wypędzony z nieba (zob. Łk 10,18).
6. Lucyfer staje się przeciwnikiem Bożym — szatanem (hebr. satan, gr. satanas — przeciwnik, oskarżyciel, oszczerca).

II. Działanie szatana na ziemi

1. Doprowadził do upadku Adama i Ewę (zob. Rdz 3,1-24).
2. Sprowadził grzech na całą ludzkość (zob. Rz 5,12-14).
3. Jest „ojcem kłamstwa” (J 8,44).
4. Oskarża ludzi przed Bogiem (zob. Ap 12,10).
5. Czyni za pośrednictwem ludzi fałszywe cuda i dokonuje uzdrowień (zob. 2 Tes 2,8-10).
6. Kusi do grzechu (zob. Mt 4,1-11).
7. „Przybiera postać anioła światłości” (2 Kor 11,14).
8. Jest jak ryczący lew (zob. 1 P 5,8).
9. Szatan i jego aniołowie zostaną unicestwieni (zob. Ap 20,10).
10. Cały wszechświat odda cześć Bogu (zob. Ap 19,6-7).

8. Upadek człowieka

1. Adam z Ewą ulegli namowom szatana (zob. Rdz 3,1-24).
2. Konsekwencje upadku pierwszych rodziców
 - Grzech objął kolejne pokolenia ludzi (zob. Rz 3,23.12).
 - Człowiek starzeje się i podlega śmierci (zob. Rz 5,12).
 - Choroby i wypadki śmiertelne (zob. Ps 90,5-6.10).
 - Wzajemna agresja: wojny, morderstwa, gwałty (zob. Rdz 4,6-8; Rz 1,29-32).
 - Upadek moralny człowieka (zob. Mt 24,37-38; Rz 1,25-27; 2 Tm 3,1-5).
 - Słabość natury ludzkiej łatwo ulegającej grzechowi (zob. Rz 7,14-24).
 - Niskie standardy etyczne (zob. Ef 4,25-28.31).
 - Bunt przeciw Bogu i tworzenie fałszywych obrazów Boga (zob. Rz 1,22-23.25.30).
 - Lęk przed spotkaniem się z Bogiem (zob. Rdz 3,9-11).
 - Degradacja przyrody (zob. Rz 8,21-22).
3. Ratunek dla człowieka
 - Jedynym ratunkiem jest Jezus (zob. J 3,16; Rz 8,1).
 - Jezus sprawia i „chcenie, i wykonanie” (Flp 2,13).
 - Duch Święty oświeca i uczy (zob. J 14,26).
 - Duch Święty zwiększa naszą siłę moralną (zob. Ez 36,26-27).
 - Duch Święty zmienia pozytywnie nasze życie (zob. Ga 5,22-23.25).
 - Czego Bóg pragnie dla nas? (Zob. Jr 29,11-13).

UWIELBIENI

ŁASKĄ
ZBAWIENI
JESTEŚCIE

ODZIANI
W SZATĘ
CHRYSTUSA

Przesłannik

USPRAWIEDLIWIENI

**USPRAWIEDLIWIENI
W CHRYSTUSIE**

9. Boży plan zbawienia

Wstęp

W doskonałym posłuszeństwie Chrystusa wobec woli Bożej oraz w Jego cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Bóg przewidział jedyną możliwość zadośćuczynienia za ludzkie grzechy.

I. Życie, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa

1. Tylko Chrystus mógł dokonać zbawienia (zob. Dz 4,12; Hbr 7,26-27).
2. Ten, kto przyjmie Jezusa jako Pana i Zbawiciela, otrzyma życie wieczne (zob. J 3,16).
3. Życie i śmierć Chrystusa pokazały, że Bóg postępuje z nami sprawiedliwie (zob. Rz 3,23-26).

II. Dzięki swojej miłości Jezus dokonał pojednania

1. Jezus umarł zamiast nas (zob. 1 Kor 15,3-4; 2 Kor 5,19-21).
2. Jezus poniósł karę za moje grzechy (zob. Rz 3,25-26; 4,25; 8,3; 1 J 2,2).
3. Jezus, zmartwychwstając, odniósł zwycięstwo nad szatanem (zob. Kol 2,15).

III. Duch Święty może wzmocnić nas, tak jak wzmocniał Jezusa

1. Jezus przestrzegał prawa Bożego (zob. J 15,10; 1 P 2,21-22).
2. Moc Ducha Świętego czyni możliwym i nasze posłuszeństwo (zob. Rz 8,3-4).
3. Patrząc na ofiarę Jezusa, pragniemy Mu służyć (zob. 2 Kor 5,14-15).
4. Zmartwychwstanie Jezusa jest gwarancją naszego zmartwychwstania (zob. 1 Kor 15,20-22).

10. Doświadczenie zbawienia

Wstęp

Cała ludzkość potrzebuje zbawienia. Dzięki Duchowi Świętemu odczuwamy naszą grzeszność i potrzebę zbawienia.

- I. Wszyscy jesteśmy grzesznikami
 1. Wszyscy zgrzeszyliśmy i brak nam chwały Bożej (zob. Rz 3,23; 6,23; 1 J 3,4; Ef 2,12).
 2. Grzech oddziela nas od Boga (zob. Rz 8,5).
 3. Duch Święty prowadzi nas do skruchy (zob. J 16,7-8; Dz 2,38).
 4. Potrzebujemy uświadomienia sobie naszych grzechów i ich wyznania (zob. 1 J 1,8-10).
 5. Potrzebujemy Zbawiciela (zob. Tt 3,3-7).

II. Znaczenie wiary

1. Wiara i zbawienie są Bożym darem dla nas (zob. Ef 2,5-10; Łk 17,5).
2. Wiara budzi się w wyniku słuchania Słowa Bożego (zob. Rz 10,17).
3. Przez wiarę przyjmujemy naszego Zbawiciela (zob. J 3,16).
4. Przez wiarę otrzymujemy przebaczenie i usprawiedliwienie (zob. Rz 3,21-26; 1 J 1,7-9).
5. Przez wiarę stajemy się dziećmi Bożymi (zob. J 1,12; Ga 4,4-7).
6. Przez wiarę otrzymujemy pewność zbawienia (zob. Ga 1,4; 1 J 5,13).
7. Przez wiarę doznajemy nowonarodzenia (zob. J 3,3-8; 1 P 1,23).
8. Przez wiarę otrzymujemy moc, aby prowadzić święte życie (zob. Ez 36,25-27; Rz 8,1-4).

III. Cztery stopnie nawrócenia

1. Poznanie prawdy i przyjęcie jej z wiarą (zob. J 17,3; 8,31-32; Kol 1,4-6).
2. Uświadomienie sobie swoich grzechów i upadków (zob. Jr 3,13; Łk 15,18; Dz 2,37-38; Ps 51,3-14).
3. Wyznanie grzechów (zob. 1 J 1,9; Ps 32,5; 51,3-14).
4. Porzucenie grzechów (zob. Iz 55,7; Ez 18,30-32; Prz 28,13; Dz 19,18-20).

IV. Nowe życie człowieka

1. Nowonarodzenie (zob. J 3,3-5; Jk 1,18; 1 P 1,22-23; Tt 3,3-7).
2. Wzrost w wierze (zob. Kol 3,1-4; Ef 4,13-15).
3. Wzrost w łasce (zob. Rz 3,19-26; Łk 2,52).
4. Przez nawrócenie człowiek staje się nowym stworzeniem (zob. 2 Kor 5,17; Ef 4,20-32; 5,21).
5. W życiu nawróconego człowieka pojawiają się owoce Ducha Świętego (zob. Ga 5,22-23).

Zakończenie

1. Życie chrześcijańskie nazwane zostało *nowym życiem*.
2. Jest rzeczą niemożliwą prowadzić chrześcijańskie życie bez pomocy Bożej.

11. Powtórne przyjście Jezusa

Wstęp

1. Chyba wszyscy chrześcijanie znają słowa *Modlitwy Pańskiej*: „Przyjdź Królestwo Twoje” oraz słowa *Składu apostołskiego*: „Stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych”. Jednak nie wszyscy oczekują powrotu Jezusa Chrystusa.
 2. Celem pierwszego przyjścia Jezusa było odkupienie ludzkości (zob. J 3,16). Celem natomiast drugiego przyjścia będzie urzeczywistnienie rezultatów odkupienia (zob. Hbr 9,27-28).
 3. Powrót Jezusa Chrystusa głosili apostołowie (zob. Dz 3,19-21).
- I. W okresie *Starego Testamentu* o przyjściu Jezusa Chrystusa
1. Świadcstwo Henocha (zob. Jud 1,14-15).
 2. Świadcstwo Hioba (zob. Hi 19,25-27).

II. Nowy Testament o przyjściu Jezusa Chrystusa

1. Świadcstwo samego Jezusa (zob. J 14,1-3; Mt 24,30; Mk 13,33-37; Łk 12,36-40).
2. Świadcstwo aniołów (zob. Dz 1,11).
3. Świadcstwo apostołów (zob. Hbr 9,28; 1 Tes 4,15-16; 2 Tes 1,6-10; Dz 3,19-21).

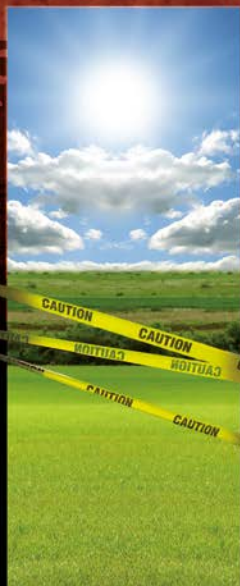
III. Sposób przyjścia Jezusa Chrystusa

1. Przyjdzie osobiście (zob. Dz 1,11; 1 Tes 4,16).
2. Przyjdzie w asyście aniołów (zob. Mt 16,27; 25,31).
3. Przyjdzie widzialnie (zob. Mt 24,30; Ap 1,7; 14,14; Iz 66,15-16; Jl 2,1-3).
4. Przyjdzie słyszalnie (zob. 1 Tes 4,16-17; Ps 50,3; Iz 42,13-15; Jl 2,10-11).

IV. Cel powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa

1. W odniesieniu do sprawiedliwych
 - Zmartwychwstanie (zob. 1 Tes 4,13-16; 1 Kor 15,51-55; J 11,24-25; Ap 20,6).
 - Przemienienie sprawiedliwych żyjących (zob. 1 Kor 15,51-52; Flp 3,20-21; 1 J 3,2; Rz 8,29; Mt 17,2; Łk 9,29-32).
 - Zabranie wszystkich sprawiedliwych do nieba (zob. 1 Tes 4,17; J 14,3; 17,24).
 - Potrzeba nawrócenia (zob. 2 P 3,10-14).
 - Potrzeba gotowości na spotkanie z Jezusem, Zbawicielem świata (zob. Łk 12,36-40).
2. W odniesieniu do niesprawiedliwych
 - Zniweczenie niesprawiedliwych żyjących (zob. 2 Tes 1,6-10; Iz 26,20-21; 66,15-17; Jr 25,31-33).
 - Zniweczenie Antychrysta (zob. 2 Tes 2,8).
3. W odniesieniu do ziemi i szatana
 - Spustoszenie ziemi (zob. Jr 4,23-27; Iz 24,1).
 - Uwięzienie szatana (zob. Ap 20,1-3; Iz 24,21-22).

NADCHODZI
KONIEC !!

12. Znaki powracającego Jezusa

Wstęp

1. W każdym okresie bardzo ważną sprawą dla ludzkości był czas powrotu Jezusa. Apostołowie zapytali o to Chrystusa (zob. Mt 24,1-3).
2. *Pismo Święte* charakteryzuje czas przed powtórным przyjściem Chrystusa za pomocą pewnych znaków czasu (zob. Mt 24,32-33).

I. Znaki w przyrodzie

1. Nasilenie klęsk żywiołowych (zob. Łk 21,11.25-26 — np. trzęsienie ziemi w Lizbonie w 1755 roku; Ap 6,16; 18,20-21; Jr 25,32).
2. Znaki na niebie (zob. Ap 6,12-14 — np. zaćmienie słońca i księżyca w 1780 roku i spadanie meteorytów w 1833 roku; por. Mt 24,29; 2 P 3,10).

II. Znaki wśród ludzi

1. Wojny i walka o pokój (zob. Łk 21,9-10; 1 Tes 5,3; Jl 3,14-15; Mi 4,1-3).
2. Zaostrzenie walk klasowych (zob. Jk 5,1-8).
3. Upadek moralny (zob. Mt 24,12; 2 Tm 3,1-5).
4. Rozwój patologii społecznych (alkoholizm, nikotynizm, narkomania) oraz zatrucie środowiska naturalnego.
5. Wzrost wiedzy i rozwój techniki (zob. Dn 12,4; Mi 7,13; Łk 21,26).

III. Znaki w świecie religijnym

1. Obojętność i formalizm religijny (zob. 2 P 3,3-9; 2 Tm 3,5.13; 4,3-4).
2. Ogólnoświatowa ewangelizacja (zob. Mt 24,14).
3. Ostatnie wezwanie do człowieka żyjącego przed powtórным przyjściem Chrystusa (zob. Ap 14,6-12).

Zakończenie

1. Właściwe odczytywanie znaków czasu (zob. Mt 24,32-33.37-39; Łk 21,28.31).
2. Poważne ostrzeżenie (zob. Łk 21,34-36).

13. Sąd przedadwentowy

Wstęp

1. Bóg wyznaczył dzień sądu (zob. Dz 17,31).
2. Wszyscy muszą stanąć przed sądem (zob. 2 Kor 5,10).
3. Sąd rozpoczyna się od ludu Bożego (zob. 1 P 4,17).
4. *Apokalipsa Jana* informuje o pewnym okresie trwania sądu (zob. Ap 14,7; 11,18).

I. Sąd w ziemskiej świątyni

1. Bóg kazał zbudować świątynię na ziemi (zob. Wj 25,8.40).
 - Dzień Sądnym (hebr. Jom Kippur) obchodzony był dziesiątego dnia siódmego miesiąca. Dzień ten, zwany Dniem Oczyszczenia Świątyni, poprzedzony był dziesięcioma dniami trąbienia — okresem przygotowania na uroczystość.
 - Rytuały odbywające się w świątyni ziemskiej były zapowiedzią tego, co miało nastąpić w przyszłości.

II. Sąd w niebiańskiej świątyni

1. W niebie także jest świątynia (zob. Ap 7,9-10.15).
2. W niebie arcykapłanem i zarazem ofiarą jest Jezus Chrystus (zob. Hbr 9,11-12.24).
 - W przypadku niebiańskiej świątyni również przewidziany został Dzień Oczyszczenia (Jom Kippur — Dzień Sądnym).
 - Czas sądu określa prorocтво z Dn 9,24-27. Jest to prorocтво dotyczące 2300 „wieczorów i poranków” (Dn 8,14). (*Biblia Jakuba Wujka* informuje w tym wersecie, że świątynia zostanie oczyszczona). Prorocтво wskazuje na rozpoczęcie sądu, które miało się rozpocząć w roku 1844.

III. Wizja sądu w niebie według Dn 7,9-10.13-14

1. Poselstwo ostrzeżenia (zob. Ap 14,6-7).
2. Jezus o sądzie (zob. Mt 12,36).
3. Sędzia — Ojciec przekazał sąd Synowi (zob. J 5,22).
4. Adwokat — jedyny Pośrednik (zob. 1 Tm 2,5).
5. Prokurator i oskarżyciel — szatan (zob. Ap 12,9-10).
6. Świadkowie — aniołowie (zob. Dn 7,9-10).
7. Akta sprawy — księgi i zapisy (zob. Dn 7,10; Ap 20,12).
 - Księga Życia (zob. Wj 32,32; Ap 13,8; Łk 10,20).
 - Zapis dobrych uczynków (zob. Ml 3,16).
 - Zapis złych uczynków (zob. Jr 17,1).
8. Prawo — konstytucja moralna (zob. Koh 12,13-14).

IV. Istotna dla nas wiedza

1. Przed Bogiem jawne jest wszystko (zob. Hbr 4,13).
2. Tolerowanie i usprawiedliwianie grzechów — wymazanie z Księgi Życia (zob. Ap 3,5).
3. Jezus jedynym ratunkiem (zob. Rz 8,1).
4. Jedyny Pośrednik (zob. Hbr 7,24-25).
5. Znaczenie Ducha Świętego w naszym życiu (zob. J 14,26).
6. Grzech przeciwko Duchowi Świętemu (zob. Mt 12,31-32).
7. Kto wierzy w Jezusa, nie będzie sądzony (zob. J 3,16-18).

Millenium

Czasy ostateczne

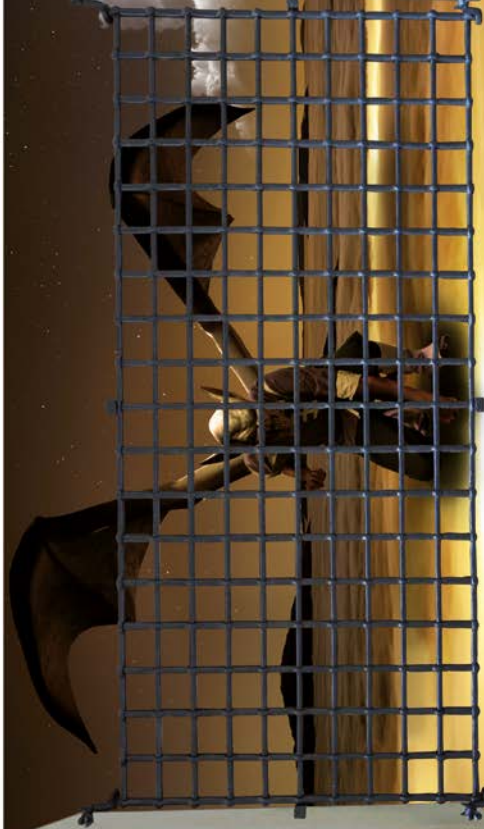
1000 lat

Wieczność

1 Zmartwychwstanie

Powrót Jezusa
Zmartwychwstanie
sprawiedliwych
Zabranie do nieba
sprawiedliwych
żyjących
Związanie szatana
Ziemia opustoszała

2 Zmartwychwstanie

Zstąpienie Chrystusa,
świętych
i Świętego Miasta
Zmartwychwstanie
bezbożnych
Sąd Ostateczny
Zniszczenie szatana
i grzeszników
Ziemia oczyszczona
i odnowiona

Sprawiedliwi w niebie
Bezbożni w stanie śmierci
Szatan związany
łańcuchem okoliczności
Ziemia w stanie spoczynku

14. Tysiącletnie królestwo

I. Początek tysiąclecia

1. Zmartwychwstanie sprawiedliwych (zob. Ap 20,4b).
2. Ziemia jest zniszczona (zob. Jr 4,23-26).
3. niesprawiedliwi nie żyją (zob. Ap 20,5; Jr 25,33).
4. Szatan i upadli aniołowie związani okolicznościami (zob. Ap 20,2-3).
5. Nad niesprawiedliwymi sąd w niebie (zob. Ap 20,4).

II. Koniec tysiąclecia

1. Zmartwychwstanie niesprawiedliwych (zob. Ap 20,5a).
2. Uwolnienie szatana i upadłych aniołów (zob. Ap 20,7).
3. Szatan mobilizuje ludzi niesprawiedliwych do ostatecznej wojny z Bogiem. Wraz ze zmartwychwstałymi niesprawiedliwymi ludźmi otacza Boże miasto, które zstąpiło na ziemię (zob. Ap 20,9a).
4. Klęska szatana i jego zwolenników. Ostateczne unicestwienie zła (zob. Ap 20,9-10).
5. Zwycięstwo dobra. Zwycięstwo Boga i zwycięstwo ludu Bożego (zob. Ap 21,1-7).

15. Śmierć i co po niej?

Wstęp

1. *Biblia* mówi, że nieśmiertelny jest tylko Bóg (zob. 1 Tm 1,17; 6,16; J 5,26).
2. *Biblia* mówi, że dusza ludzka jest śmiertelna (zob. Ez 18,4-20).

I. Stworzenie człowieka i jego śmierć

1. Stworzenie człowieka (zob. Rdz 2,7). W wyniku połączenia uformowanej materii z energią życiową powstała istota żywa, czyli dusza żyjąca.
2. Śmierć człowieka jest procesem odwrotnym do stworzenia. Ciało obraca się w proch (zob. Rdz 3,19), a duch wraca do Boga (zob. Koh 12,7), w wyniku czego ustają wszelkie procesy życiowe, w tym także znika świadomość istnienia (zob. Ps 146,4).

II. Stan człowieka po śmierci

1. W chwili śmierci człowiek przechodzi w stan nieświadomości (zob. Koh 9,5-6.10; 3,19-21; Ps 115,17; Iz 38,18-19).

III. Los sprawiedliwych

1. *Biblia* wyjaśnia, że nikt po śmierci nie idzie do nieba. Przykładem są Dawid i Hiob (zob. Dz 2,34; Hi 19,25).
2. Sprawiedliwi otrzymają nagrodę dopiero przy powtórnym przyjściu Chrystusa (zob. Łk 14,14; J 11,24; 1 Tes 4,13-17; 2 Tm 4,6-8; Ap 22,12).

IV. Los niesprawiedliwych

1. *Biblia* uczy, że niesprawiedliwi otrzymają karę, ale nie wieczne męki (zob. Rz 6,23; 2 Tes 1,9; Ps 37,20; Ez 28,18-19).
2. Jedyna droga ocalenia (zob. J 3,16; Ap 22,14).

16. Nowa Ziemia

Wstęp

1. Ludzkość ciągle tęskni za krainą radości i szczęścia.
2. Krainą radości i szczęścia będzie odnowiona i oczyszczona z grzechu ziemia — wieczna ojczyzna zbawionych (zob. Iz 65,17-19).

I. Wygląd Nowej Ziemi

1. Doskonałe ukształtowanie powierzchni globu i doskonałe warunki klimatyczne (zob. Ap 21,1; Iz 35,6-7; 30,25-26).
2. Wspaniała roślinność oraz różnorodne zwierzęta — nowa przyroda (zob. Iz 35,1-2; 51,3; 11,6-8).

II. Stosunki społeczne na Nowej Ziemi

1. Atmosfera szczęścia i pokoju (zob. Iz 35,10; 32,17-18; 33,17.22.24).
2. Doskonałe zdrowie i nieśmiertelność (zob. Iz 35,5-6; 33,24; 65,17-25; 66,22-23; Ap 21,4).
3. Pokój i radość w wieczystej ojczyźnie zbawionych (zob. Iz 2,4; 33,19).

III. Mieszkańcy Nowej Ziemi

1. Doskonałe charaktery mieszkańców Nowej Ziemi (zob. Mt 5,3-11; Ps 15,1-5; Ap 21,8.27; 1 Kor 6,9-10; Ga 5,19-21).
2. Wieczna społeczność z Bogiem i powrót do utraconych warunków życia (zob. Ap 21,1-5; 1 Kor 2,9-10).

א וידבר
אלהים את כל הדברים

ב אשר
הוצאת
עבדך

ג לא
אלהים
על-שלי

ד ותעשה חסד
לא תשא
היד, לשוא

ה אשר ישא את-שמו לשוא
את-יום השבת, לקדשו.

ו מים תעבד, ועשית
מלאכתך.

ז, השביעי-
ההוא א-ליהו-א-

17. Prawo Boże

Wstęp

1. Bóg, stwarzając świat, ustanowił prawo mające regulować relacje człowieka z Bogiem oraz wzajemne relacje między ludźmi. Prawo to zawarte jest w dziesięciu przykazaniach Bożych — dekalogu.
2. Przestrzeganie dziesięciu przykazań Bożych jest zgodne z nauką Jezusa i stanowi warunek zbawienia (zob. Mt 19,16-19).

I. Znaczenie dziesięciu przykazań Bożych

1. Dekalog określa, co to jest grzech (zob. Rz 7,7; 3,20; 6,23; 4,15; 5,13; 1 J 3,4).
2. Przykazania wprowadzają ład moralny (zob. Ps 19,8-9; 111,7-8; 119,42.172; Jk 1,25; 2,12).
3. Dekalog jest prawem natury (zob. Rz 2,14-15).

II. Dekalog w *Starym Testamencie*

1. W prawodawstwie *Starego Testamentu* obowiązywały różne przepisy obrzędowe (zob. Hbr 9,1), cywilne (zob. Kpł 19,9-10) i karne (zob. Wj 21,22-27).
2. Prawo dziesięciu przykazań zostało specjalnie wyróżnione wskutek ogłoszenia go i spisania przez samego Boga (zob. Wj 20,18-19; 40,20; Pwt 5,22; 4,13).

III. Przykazania Boże obowiązują Kościół chrześcijański

1. Chrystus nie zniósł przykazań Bożych, lecz zalecił ich przestrzeganie (zob. Mt 5,17-18.21-22.27-28).
2. Chryścijanie są zobowiązani do przestrzegania wszystkich przykazań (zob. Jk 2,10-11; Ps 111,8; 1 Kor 7,19; Hbr 13,8).

IV. Przestrzegając dziesięciu przykazań, dajemy dowód...

1. Znajomości Boga (zob. 1 J 2,3-4).
2. Miłości do Boga (zob. 1 J 5,3).
3. Lojalności wobec Boga (zob. Ap 14,12).
4. Wiara niepoparta czynkami jest martwa. To przejaw pseudopobożności (zob. Jk 2,26).

Tydzień stworzenia

1

2

3

4

5

6

7

..umam
KZOOBPO

18. Sobota — dzień święty

Wstęp

1. Ostatnie Boże poselstwo (zob. Ap 14,6-7).
2. Podstawą nabożeństwa jest fakt, że stworzył nas Pan (zob. Ap 4,11).
3. Oddanie czci Jezusowi, bo On nas stworzył (zob. Ef 3,9; J 1,1,3).
4. Świącąc sobotę/s(z)abat, czcimy Go jako Stworzyciela (zob. Wj 20,8-11).

I. Sobota dana człowiekowi

1. Sobota została ustanowiona w czasie stworzenia (zob. Rdz 2,1-3).
2. Sobota została dana ludziom, a nie tylko Żydom (zob. Mk 2,27-28).
3. Sobota dana została całej ludzkości jako znak przynależności do Boga (zob. Ez 20,12.20).

II. Stosunek Jezusa do soboty

1. Jezus święcił sobotę (zob. Łk 4,16).
2. Zapowiedział, że będzie świętowana w przyszłości (zob. Mt 24,20).

III. Stosunek do soboty w czasach apostoelskich

1. Apostoł Paweł świętował w sobotę (zob. Dz 13,42-44).
2. Chrześcijanie w I wieku zachowywali to święto (zob. Dz 16,13).
3. Dzień Pański to sobota (zob. Ap 1,10; Mt 12,8; Mk 2,27-28; Łk 6,5).

IV. Jezus Panem soboty

1. Jezus jest Panem soboty (zob. Mt 12,8).
2. Czy sobota to siódmy dzień tygodnia? (Zob. Łk 23,54-24,1).
3. Jezus się nie zmienia: wczoraj, dzisiaj i jutro (zob. Hbr 13,8).

V. Na Nowej Ziemi

1. Sobota będzie także świętem na Nowej Ziemi (zob. Iz 66,22-23).

19. Jak świętować dzień sobotni?

Wstęp

1. Świętowanie soboty to traktowanie jej z szacunkiem i czią (zob. Ez 20,12.20).
2. Pamiętanie o dniu sobotnim to myślenie o nim i planowanie go przez cały tydzień.
3. Świątowanie soboty to poświęcenie jej Bogu (staranne przestrzeganie rozpoczęcia i zakończenia tego szczególnego czasu).

I. Czego nie powinno się robić w dzień sobotni?

1. Święto obejmuje czas od zachodu słońca w piątek do zachodu słońca w sobotę (zob. Łk 23,54-24,1; Kpł 23,3).
2. Nie należy wykonywać pracy zawodowej (zob. Wj 20,8-11).
3. Nie należy nosić ciężarów (zob. Jr 17,24-27).
4. Nie powinno się prowadzić rozmów, oglądać programów i uczestniczyć w zajęciach noszących miano *świeckich*. Nie powinno się także podróżować w celach zawodowych, turystycznych itp. (Zob. Iz 58,13-14).
5. Posiłek na sobotę powinno przygotować się w piątek, w tak zwanym dniu przygotowania (zob. Wj 16,22-24). Dotyczy to też sprzątanania i wykonywania wszelkich prac porządkowych.
6. Zakazany jest handel w sobotę — od zachodu słońca do zachodu (zob. Ne 13,15-21).

II. Co można lub co powinno się czynić w dzień święty?

7. Udział w nabożeństwie (zob. Hbr 10,25).
 - Jezus praktykował udział w nabożeństwach sobotnich (zob. Łk 4,16).
 - Uczniowie brali udział w nabożeństwach sobotnich (zob. Dz 17,2-3).
 - Na Nowej Ziemi też będziemy uczestniczyli w nabożeństwach sobotnich (zob. Iz 66,23).
8. Sobota została ustanowiona przez Boga dla człowieka (zob. Mk 2,27-28).
9. W sobotę należy dobrze czynić (zob. Mk 3,1-5).
 - Pomagać chorym (zob. J 5,8-11; Mt 12,10).
 - Ratować życie zwierząt i majątek (zob. Mt 12,11-12).
10. Sobota powinna być odpoczynkiem fizycznym i psychicznym (zob. Mt 11,28-29).
11. Powinna być okazją do przebywania z rodziną i przyjaciółmi na świeżym powietrzu, w przyrodzie (zob. Mt 12,1).

20. Chrześcijańskie standardy

1. Podstawa chrześcijańskich standardów

- 1 P 1,15-16 — bądźcie świętymi.
- Rz 12,9 — „brzydźcie się złem, trzymajcie się dobrego”.
- Łk 10,27 — „będziesz miłował Pana, Boga swego...”

2. Zakres chrześcijańskich standardów

- 1 Kor 10,31 — „czy jecie, czy pijecie, czy cokolwiek czynicie...”
- Kol 3,17 — „cokolwiek czynicie w słowie lub w uczynku...”
- Flp 4,8 — „myślcie tylko o tym, co prawdziwe, co pocziwe...”

3. Boża pomoc w praktykowaniu właściwych standardów

- Ez 36,27 — „mojego ducha dam...”
- Flp 4,13 — „wszystko mogę w tym, który mnie wzmacnia...”

4. Nasza mowa

- Ef 4,29-32 — niech nieprzyzwoite słowo nie wychodzi z ust naszych.
- Kol 4,6 — „mowa wasza niech będzie zawsze uprzejma...”
- Mt 12,36 — „z każdego nieużytecznego słowa (...) zdadzą sprawę...”
- Prz 18,21 — „śmierć i życie są w mocy języka...”
- 1 Kor 15,33 — „złe rozmowy psują dobre obyczaje”.

5. Nasza moralność

- Wj 20,14 — „nie cudzołóż”.
- 1 Kor 6,13-18 — ciało nie jest dla wszeteczeństwa.
- Mt 5,28 — „kto patrzy na niewiastę i pożąda jej...”
- Ef 5,3-5 — nie dla rozpusty i wszelkiej nieczystości.

6. Rekreacja i rozrywka

- Prz 4,14 — „nie kroczyć drogą złych ludzi”.
- Rz 12,2 — „nie upodabniajcie się do tego świata”.
- Am 5,15 — „nienawidźcie zła, a miłujcie dobro”.
- Rz 14,13 — „baczcie, aby nie dawać (...) powodu do upadku”.

7. Ubiór i ozdoby

- 1 Tm 2,9-10 — kobiety powinny mieć ubiór przyzwoity.
- 1 P 3,3-4 — ozdobą waszą niech nie będzie to, co zewnętrzne.
- 2 Krl 9,30 — „Izebel (...) podbarwiła szminką swoje oczy”.
- Ap 17,4 — „kobieta była przyodziana w purpurę...”

8. Uczciwość i prawdomówność

- Wj 20,15-16 — nie kradnij i nie kłam.
- Kpł 19,35-36 — nie oszukuj.
- Prz 6,16-19 — tych rzeczy nienawidzi Pan.
- Rz 12,17 — „starajcie się o to, co jest dobre w oczach wszystkich ludzi”.
- Ap 14,5 — „w ustach ich nie znaleziono kłamstwa”.

Odpowiednia dieta

Zaufanie do Boga

Wstrzemięźliwość

Woda

Gimnastyka

Czyste powietrze

Stołce

Odpoczynek

21. Zdrowy styl życia

Wstęp

1. Bóg pragnie, by wszyscy ludzie byli zdrowi (zob. 3 J 1,2).
2. *Biblia* podaje powody troski o ciało: ciało jest świątynią Bożą (zob. 1 Kor 6,19-20); ważne jest dobre samopoczucie, bo w zdrowym ciele jest zdrowy duch; przykazanie „nie zabijaj” (Wj 20,13).

I. Podstawowe zasady

1. Higiena psychiczna (zob. Prz 17,22; 15,30) i rola religii (zob. Prz 3,5-8).
2. Ogólna higiena i czystość (zob. Iz 1,16), praca (zob. Rz 12,11), odpoczynek i rekreacja (zob. Mk 2,27; 6,31), korzystanie z darów przyrody (zob. Pwt 33,13-16), woda (zob. Prz 5,15), słońce (zob. Ml 3,20).
3. Umiarkowanie (zob. 1 Kor 9,25; 10,31; 1 P 2,11; 2 Tm 2,4-5; Ga 5,22-23).

II. Dieta

1. Panowanie nad apetytem (zob. Rdz 3,6; 1 J 2,15-17; Prz 23,20-21; Dn 1,8).
2. Pokarm dozwolony do spożywania (zob. 1 Tm 4,3-5; Iz 55,2; Rdz 1,29.31; 3,18; Dz 15,29; Pwt 14,3-20).
3. Boże przepisy respektowali Jezus (zob. Mk 5,13) i apostołowie (zob. Dz 10,14); obowiązują one także chrześcijan (zob. Iz 66,15-17).

III. Narkotyki i używki

1. Alkohol, tytoń i narkotyki niszczą nasze ciało. Przykazanie *nie zabijaj* reguluje nasz stosunek do tych toksycznych środków (zob. Wj 20,13; 1 Kor 6,10; Prz 23,29-35; 20,1).

Zakończenie

1. Zdrowie jest darem Bożym. Jesteśmy przed Bogiem odpowiedzialni za szanowanie zdrowia (zob. Mt 25,14.19).
2. Boża obietnica (zob. Wj 15,26).

22. Kościół Boży

Wstęp

1. Na świecie istnieje wiele Kościołów i wyznań religijnych (zob. Iz 4,1).
2. Prawda jest jednak tylko jedna i jeden prawdziwy Kościół Boży (zob. 1 Tm 2,5; J 14,6).

I. Dwa systemy kościelne

1. *Biblia* przedstawia Kościół w postaci kobiety. Jest to kobieta czysta. Obrazuje ona Kościół prawdziwy (zob. Ap 12,1; Jr 6,2; 2 Kor 11,2; Iz 54,6).
2. Kobieta cudzołożna symbolizuje Kościół fałszywy, odstępczy (zob. Ap 17,3-6). To *upadłe* chrześcijaństwo.

II. Historia prawdziwego Kościoła

1. Okres ziemskiej służby Jezusa i apostołów (zob. Ap 12,1-5).
2. Okres wielkiego ucisku Kościoła (zob. Ap 12,6.14-15) — 1260 lat supremacji papieskiej (538-1798) oraz masowego prześladowania waldensów, albigensów, wiklifian, husytów i protestantów.
3. Okres rozwijającej się wolności religijnej (zob. Ap 12,16). Odkrycie nowych kontynentów, które stały się miejscami ucieczki przed prześladowaniami.
4. Okres Kościoła ostateków/reszty (zob. Ap 12,17).
5. Kościół ostateków miał powstać po upływie 2300 proroczych lat, czyli w roku 1844.
6. Bóg apeluje do wierzących ludzi w różnych Kościołach i wyznających różne religie (zob. Ap 18,4).

III. Cechy prawdziwego Kościoła

1. Zachowuje przykazania Boże (zob. Ap 12,17; 14,12).
2. Jest obdarzony Duchem Proroctwa (zob. Ap 12,17; 19,10).
3. Posiada wiarę Jezusową (zob. Ap 14,12).
4. Wykazuje cierpliwość świętych (zob. Ap 14,12).

IV. Jedność w ciele Chrystusa

1. Członkowie Kościoła powinni być zjednoczeni ze sobą i być jedno jak Ojciec, Syn i Duch Święty (zob. J 17,20-23).
2. Kościół jest jedną rodziną (zob. Ef 4,1-6).
3. Po przystąpieniu do Kościoła stajemy się częścią jednego ciała Chrystusowego (zob. Rz 12,12.4-5; 1 Kor 12,12-14).
4. W Kościele nie może być dyskryminacji ani faworyzowania kogoś ze względu na różnice klasowe (zob. 2 Kor 5,16-17; Dz 17,26-27; Ga 3,27-29).
5. Wyznawców powinna łączyć wzajemna miłość (zob. J 13,34-35; 1 J 3,14).
6. Co mogę zrobić, aby przyczynić się do jedności Kościoła? (Zob. Ef 4,1-3).
7. Czy można być przyjacielem Chrystusa i zarazem wrogiem współwyznawcy? (Zob. Ef 4,1-3).

23. Kościół ostateków i jego misja

- I. W czasach końca Bóg ma szczególny lud zwany *ostatkami* lub *resztą*. To są ci, którzy pozostali wierni Bogu w czasie odstępstwa.
 1. *Apokalipsa Jana* zapowiada, że ostatki będą istnieć po ciemnych wiekach prześladowań (zob. Ap 12,13-17).
 2. Wezwanie Boga skierowane do Jego ludu w czasie odstępstwa (zob. Ap 18,1-4).
 3. Ostatki są wierne Bożym przykazaniom (zob. Ap 12,17; 14,12).
 4. Ostatki posiadają świadectwo Jezusowe — Ducha Proroctwa/dar proroctwa (zob. Ap 12,17; 19,10).
- II. Ostatki ogłaszają rozpoczęcie sądu Bożego oraz bliskość powrotu Jezusa i zbawienie w Chrystusie.
 1. Ostatki głoszą, że zbawienie jest tylko przez Jezusa Chrystusa (zob. Ap 12,10-11).
 2. Ostatki zwiastują przesłanie o godzinie sądu (zob. Ap 14,6-12).
 3. Przesłanie to dotyczy sądu, który ma miejsce w niebie przed powrotem Jezusa (zob. Dn 7,9-10.13-14).
 4. Ostatki zwiastują bliskość powrotu Chrystusa (zob. 2 P 3,10-14; Jud 1,3.14; Ap 12,1-14).

24. Dary Ducha

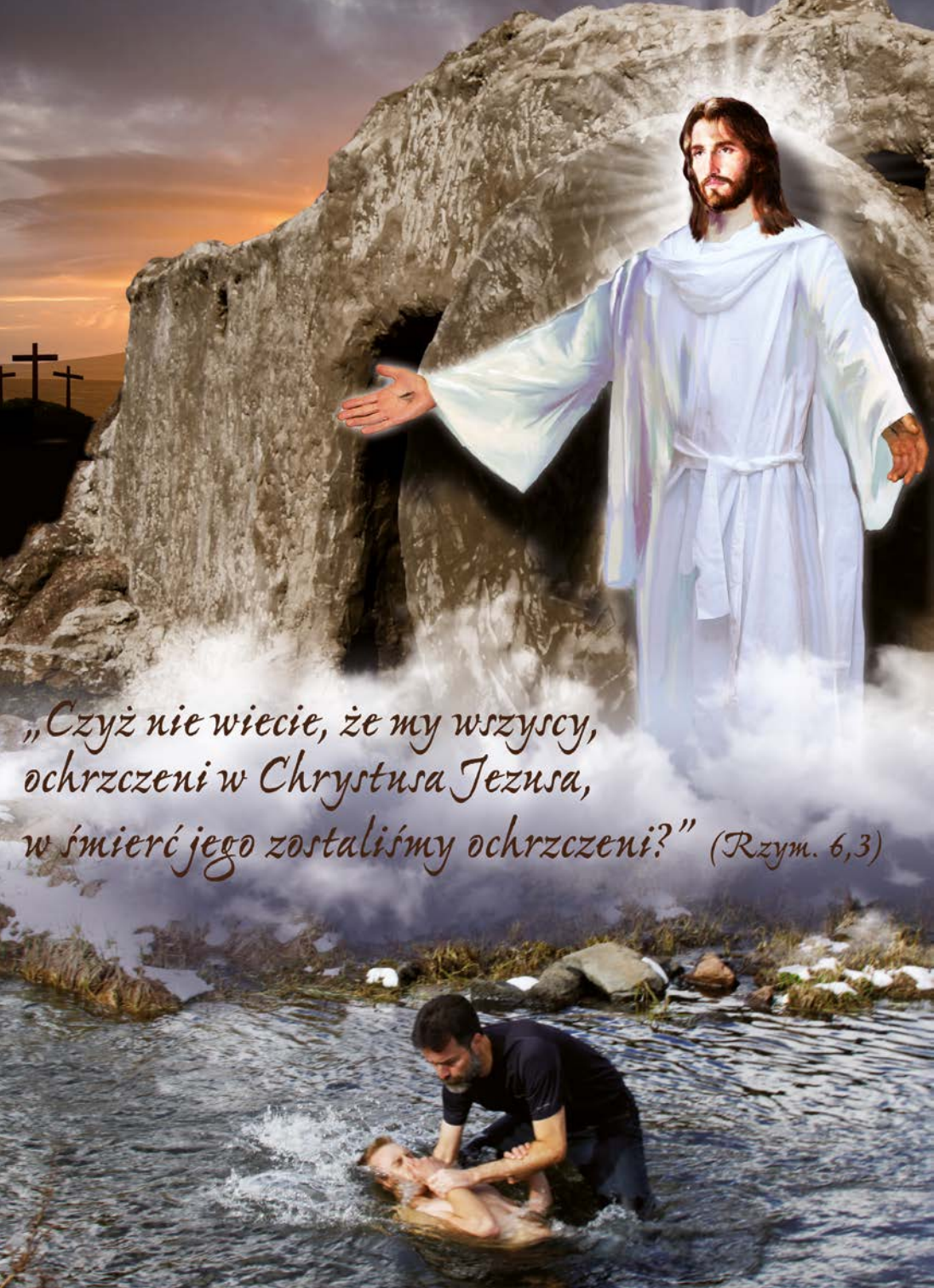
- I. Każdy wyznawca Kościoła otrzymuje szczególne dary i możliwości od Ducha Świętego. Chociaż dary te mogą być bardzo różnorodne, to jednak wszystkie przyczyniają się do jedności Kościoła.
 1. Źródłem darów jest Duch Święty (zob. 1 Kor 12,9-11).
 2. Duch Święty jest źródłem miłości w życiu chrześcijanina (zob. 1 Kor 13,1-13).
 3. Różnorodność darów jest konieczna, aby Kościół stał się jednym ciałem (zob. Rz 12,4-8).
 4. Dary przynoszą chwałę Chrystusowi przez wzrost jedności i mocy Kościoła Bożego (zob. 1 P 4,10-11).
- II. Głównym celem wszystkich darów jest budowanie Kościoła, aby mógł służyć w świecie
 1. Duch Święty obdarza wszystkimi darami koniecznymi w pracy Kościoła i żaden dar nie jest mało znaczący (zob. 1 Kor 12,20-25; Dz 6,1-7).
 2. Niektóre dary zostały uznane za większe od innych (zob. 1 Kor 12,27-31).
 3. Dary pobudzają do rozwoju dojrzałości i jedności w ciele Chrystusa (zob. Ef 4,8.11-16).
 4. Jesteśmy odpowiedzialni za właściwe używanie darów, które rozdziela Bóg (zob. Mt 25,14-30).
 5. Duch Święty naucza prawdy i chroni Kościół od pogrążenia się w błędzie (zob. J 16,13).

25. Święte obrzędy

I. Wieczerza Pańska

1. Jezus Chrystus ustanowił wieczerzę Pańską (zob. Mt 26,17-30).
2. Chleb i wino symbolizują ciało i krew Jezusa (zob. 1 Kor 10,16-17).
3. Uczestnictwo w tym obrzędzie jest wyrazem wiary w Chrystusa (zob. J 6,48-63).
4. Wieczerza Pańska upamiętnia śmierć Jezusa za nasze grzechy i zachęca nas do rozgłaszania Jego powrotu na ziemię (zob. 1 Kor 11,23-26).
5. Przed wieczerzą powinniśmy wyjaśnić wszystkie nieporozumienia, rozwiązać konfliktowe sprawy oraz zbadać stan naszej relacji z Bogiem (wyznanie grzechów, przebaczenie) (zob. 1 Kor 11,27-30).
6. Częścią wieczerzy Pańskiej jest obrzęd umywania nóg (zob. J 13,1-17).
7. Uroczystość wieczerzy Pańskiej jest otwarta dla członków innych wyznań.

*„Czyż nie wiecie, że my wszyscy,
ochrzczeni w Chrystusa Jezusa,
w śmierć jego zostaliśmy ochrzczeni?” (Rzym. 6,3)*

II. Chrzest

1. Chrzest to drzwi do Bożego Kościoła (zob. Dz 16,30-33).
2. Chrzest symbolizuje przebaczenie i oczyszczenie (zob. Dz 22,16).
3. Chrzest jednoczy nas z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu (zob. Rz 6,1-6; Kol 2,12-13).
4. Chrzest zespala nas z Jego Kościołem (zob. 1 Kor 12,12-13; Dz 2,41).
5. Chrzest dokonuje się przez zanurzenie (zob. Dz 8,36-38; J 3,23).
6. Chrzest poprzedzony jest pouczeniem na podstawie *Pisma Świętego* (zob. Mt 28,18.20).
7. Chrzest poprzedzony jest publicznym wyznaniem wiary (zob. Dz 18,8).
8. Chrzest powinny także poprzedzać oznaki zmiany dotychczasowego życia (owoce działania Ducha Świętego) (zob. Mt 3,7-8).

III. Uroczystości

1. Zaślubiny (zob. J 2,1-2).
2. Pogrzeb (zob. Łk 23,50-53).
3. Błogosławienie dzieci (zob. Mt 19,13-15).
4. Namaszczenia chorych (zob. Jk 5,13-16).

26. Dar proroctwa

I. Dar proroctwa w czasach starotestamentowych

1. Przed zaistnieniem grzechu na ziemi Bóg rozmawiał z człowiekiem twarzą w twarz (zob. Rdz 3,8).
2. Grzech spowodował zerwanie pierwotnej bezpośredniej łączności Boga z człowiekiem (zob. Iz 59,2).
3. Bóg wprowadził nową formę komunikowania się z ludźmi — przez proroków. Był to dar prorokowania (zob. Lb 12,6; Wj 4,15-16; 7,1-2; Am 3,7).
4. Dar prorokowania był wybranym przez Boga sposobem nauczania Jego ludu (zob. Hbr 1,1; 2 P 1,21; Oz 12,11).

II. Dar proroctwa w czasach nowotestamentowych

- 1 Kor 14,1 — starajcie się o dar prorokowania.
- Dz 13,1 — w zborze w Antiochii byli także prorocy.
- Dz 11,27-28 — Agabus był prorokiem mieszkającym w Jerozolimie.
- Dz 21,7-9 — cztery córki ewangelisty Filipa były prorokiniami.
- 1 Kor 12,10 — prorokowanie jednym z darów Ducha Świętego.
- Ef 4,8-11 — On ustanowił jednych apostołami, drugich prorokami...
- Ap 1,3 — *Apokalipsa Jana* proroctwem danym przez Boga.

III. Dar proroctwa w czasach ostatecznych

- Ap 12,17 — lud Boży trwa przy świadectwie Jezusa.
- Ap 19,10 — „świadectwem Jezusa jest duch proroctwa”.
- Ap 22,8-9 — anioł mówi, że jest współsługą proroków.
- Dz 2,16-21 — zapowiedź proroka Joela (por. Jl 3,1-5).

IV. Biblijny sprawdzian prawdziwości proroka

1. Boży prorok wyznaje, że Jezus przyszedł w ciele (zob. 1 J 4,1-3).
2. Zapowiedziane proroctwo winno się spełnić (zob. Jr 28,9).
3. Boży prorocy otrzymują poselstwo przez sny i widzenia (zob. Lb 12,6; Dz 2,14-21).

4. Boży prorok nie podważa poprzedniego poselstwa przekazanego przez Boga i Jego proroków (zob. Hbr 1,1-3; Iz 8,20; Łk 24,25-27).
5. Boży prorok żyje zgodnie z poselstwem, które głosi (zob. Mt 7,15-20; 1 Tes 5,20-21; 2 Krn 20,20).

Zakończenie

1. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego uważa, że życie i działalność Ellen G. White spełnia wszystkie kryteria proroka (zob. 1 Tes 5,19-21; Iz 8,20; Mt 7,20; Jr 28,9; Pwt 18,21-22; 1 J 4,2).
2. Pisma *Ducha Proroctwa* nie zastępują ani nie uzupełniają *Biblii*, a jedynie wzbogacają nasze uznanie dla jej prawd.
3. Ellen G. White urodziła się w Stanach Zjednoczonych i żyła w latach 1827-1915. Opublikowała 24 książki oraz 5000 artykułów w czasopismach kościelnych.

OFIARNIŚĆ

27. Szafarstwo

Wstęp

1. Bóg jest właścicielem wszystkiego (zob. Ps 24,1; Ag 2,8; Ps 50,10-12).
2. Od Boga zależy nasze życie i zdrowie (zob. Dz 17,25.28; Ps 65,9-14; 104,27-30; Pwt 8,18-19; 2 P 1,3).
3. Człowiek jest szafarzem/zarządcą darów Bożych (zob. Mt 25,14-30; 1 Kor 4,1-2).

I. Cztery zobowiązania wobec Boga

1. Duchowe życie (zob. Rz 12,1; 1 Kor 6,20).
2. Siódma część czasu (zob. Wj 20,8-11).
3. Dziesiąta część dochodów (zob. Kpł 27,30-32; Rdz 14,18-20; 28,20-22).
4. Inne dary i ofiary (zob. Pwt 16,16-17).

II. Znaczenie dziesięciny

1. Jezus potwierdza system dziesięcinowy (zob. Mt 23,23).
2. Dziesięciny i ofiary wspierają dzieło ewangelii (zob. 2 Kor 9,5-14).
3. Dziesięcina przeznaczona jest na utrzymanie pracowników ewangelii (zob. Lb 18,21; 1 Kor 9,13-14).

III. Szczególne dzieło Kościoła

1. Rola Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego (zob. Ap 10,11; 14,6-12).
2. Ofiarność jest warunkiem dalszego rozwoju Kościoła (zob. 2 Kor 8,1-5; Flp 4,14-19).

Zakończenie

1. Nakazy Boga i Jego obietnice (zob. Ml 3,8-12; Prz 3,9-10; Mt 6,31-34).

*Ja i dom mój
będziemy służyli Panu*

28. Małżeństwo i rodzina

I. Bóg ustanowił instytucję małżeństwa. Jezus obdarzył małżeństwo swoim błogosławieństwem. Związek męża i żony wskazuje na miłość Chrystusa do Jego Kościoła. Nie było zamiarem Boga, aby związek małżeński rozpadł się w wyniku rozwodu.

1. Bóg powołał do istnienia instytucję małżeństwa w Edenie (zob. Rdz 2,18-25).
2. Jezus obdarzył małżeństwo swoim błogosławieństwem i potwierdził jego trwałość (zob. J 2,1-11; Mt 19,3-9).
3. Rozwód i ponowne małżeństwo jest dozwolone tylko w przypadku wszeteczeństwa/rozpusty (zob. Mt 5,31-32).
4. W planowaniu małżeństwa powinniśmy uwzględnić wspólnotę poglądów religijnych (zob. 2 Kor 6,14).
5. Prawdziwa miłość jednocząca małżeństwo (zob. 1 Kor 13,1-8).

II. Rodzice są odpowiedzialni za wychowanie swoich dzieci w miłości do Boga i ludzi oraz w posłuszeństwie i szacunku dla autorytetów.

1. Stawianie Chrystusa za wzór pomaga zintegrować rodzinę (zob. Ef 5,21-23).
2. Rady dla poszczególnych członków rodziny (zob. Kol 3,18-21).
3. Wsparcie prorockie dla rodziny (zob. Ml 3,23-24).
4. Odpowiedzialność rodziców za wychowanie i edukację dzieci (zob. Prz 22,6.15; Ef 6,1-4).
5. Rady
 - Szacunek dla rodziców (zob. Wj 20,12).
 - Będziesz wpajał w swoich synów... (zob. Pwt 6,5-9).
 - Wychowywanie w karności (zob. Hbr 12,7-9).
 - Znaczenie wspólnego nabożeństwa (zob. Ps 127,1; 2 Tm 1,5; 3,15).

Aż do 2300 dni, wtedy świętynia będzie oczyszczona" Dan.8,14

NOTATKI

NOTATKI